

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/264/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7816206905
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7816206905.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudcov JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Martina Kolesára spore žalobcu ČSOB stavebná sporiteľňa a.s., so sídlom Bratislava, Radlinského 10, IČO: 35 799 200, zast. Malata, Pružinský, Hegedüs & Partners s. r. o., so sídlom Bratislava, Prievozská 4/B, IČO: 47 239 921, proti žalovaným 1/ X. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. M., U. XXX a 2/ V. R., nar. X.XX.XXXX, bytom I. M., U. XXX, zast. Mgr. Ivicou Štiglitz, advokátkou, so sídlom Rožňava, Šafárikova 8, o zaplatenie 1.146,87 € s prísl., o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku 11Csp/34/2016 z 6.4.2018 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) napadnutým rozsudkom určil, že žalovaní sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 1.146,87 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % p. a. zo sumy 1.117,35 € od 1.8.2016 do zaplatenia, ďalším výrokom návrh vzájomnej žaloby žalovaných zamietol a žalobcovi priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. Vyhovel tak v plnom rozsahu žalobe, skutkovo žalobcom odôvodnenej tým, že dňa 7.7.2005 uzavrel so žalovanými Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere č. XXXXXXXX/XXXXXXXXXX, s cieľom poskytnúť žalovaným mimoriadny medziúver vo výške 4.979,09 € s úrokovou sadzbou vo výške 7,30 % ročne, ktorého účelom bolo preklenutie obdobia od začatia sporenia do nasporenia minimálnej čiastky potrebnej na pridelenie stavebného úveru, ktorý mal byť žalovaným po splnení podmienok pridelený vo výške 2.987,45 € s úrokovou sadzbou vo výške 4,20 % ročne. Žalovaní sa zaviazali poukazovať mesačné vklady na účet stavebného sporenia vo výške po 39,83 € a súčasne sa zaviazali po dobu trvania mimoriadneho medziúveru, t.j. do pridelenia cieľovej sumy, hradiť pravidelné mesačné splátky úveru vo výške po 35,35 €. Žalovaní sa tiež zaviazali od mesiaca nasledujúceho po pridelení cieľovej sumy splácať stavebný úver v pravidelných mesačných splátkach vo výške po 46,90 €. Žalovaní svoje povinnosti vyplývajúce z úverovej zmluvy neplnili včas a riadne, preto určil žalobca predčasnú splatnosť úveru ku dňu 31.3.2016 a súčasne vyzval žalovaných na zaplatenie zostávajúcej dlžnej sumy vo výške 1.126,53 € (z toho istina 1.093,76 €, úrok vyčíslený k 31.7.2016 vo výške 23,59 € a úrok z omeškania vo výške 29,52 €) do 30.4.2016.

3. Proti platobnému rozkazu 11Csp/34/2016-51 z 15.12.2016, ktorým súd vo veci rozhodol, podali žalovaní odôvodnený odpor, v ktorom namietali, že zmluvu so žalobcom uzavreli tak, že nemohli ovplyvniť jej obsah, táto nezabezpečuje rovnosť a vyváženosť strán, žalobca predkladá súdu zavádzajúce informácie, nepreukázal právny nárok na pohľadávku z označenej úverovej zmluvy, popierali skutkové tvrdenia žalobcu a zároveň žiadali vydať bezdôvodné obohatenie, ktorého výšku v odpore nešpecifikovali. V priebehu konania uviedli, že sa domáhajú zaplatenia sumy 2.095,31 €.

4. Súd v napadnutom rozsudku v plnom rozsahu vyšiel zo skutkového stavu zodpovedajúceho opisu skutkového deja samotným žalobcom, zistil, že listom žalobcu zo 4.4.2016 označeného ako "Vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru" došlo ku zosplatneniu celého zostatku úveru z dôvodu, že žalovaní nesplácali úver včas a riadne, pričom výška dlžnej sumy bola určená na sumu 1.126,53 € a lehota na jej zaplatenie bola určená do 30.4.2016. Na zistený skutkový stav súd aplikoval § 52 a nasl., § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 2 písm. a/, b/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a dospel k záveru, že úverová zmluva uzavretá stranami je zmluvou spotrebiteľskou, aj keď úverová zmluva ako dvojstranný právny úkon je upravená ako tzv. absolútny obchod v § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka. V súvislosti s namietanými neprijateľnými podmienkami zo strany žalovaných súd konštatoval, že úverová zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky, ktoré by podľa § 53 ods. 1 OZ spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a ktoré by bolo možné z tohto dôvodu považovať za neplatné, k vznesenej námietke o dvojitom vyúčtovaní úrokov uviedol, že toto z predložených výpisov zrejme nie je a žalovaní ani nepreukázali ani neuviedli ako k tomuto dvojitému účtovaniu malo dôjsť a v ktorých položkách. K vznesenej námietke premlčania uviedol, že žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 31.3.2016 a súčasne vyzval žalovaných na zaplatenie zostávajúcej dlžnej sumy do 30. 4.2016. Žalobca doručil žalobu súdu dňa 23.9.2016. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že nárok vo výške 1.146,87 € spolu s uplatneným úrokom z omeškania je dôvodný a žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Zároveň zamietol návrh vzájomnej žaloby žalovaných, dôvodiac, že tento nárok zo strany žalovaných nebol preukázaný a nevyplýval ani z rozsiahleho dokazovania. Žalobca bol v konaní plne úspešný, preto súd o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

5. Rozsudok napadli včas podaným odvolaním žalovaní 1/ a 2/ namietajúc odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, t. j. súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalovaní s rozhodnutím prvoinštančného súdu nesúhlasili a boli toho názoru, že v konaní došlo ku skutkovým aj procesným chybám, že súd im neposkytol ochranu v zmysle čl. 2 v nadväznosti na čl. 16 CSP, procesných ustanovení CSP a ustanovení § 52 a nasl. OZ a v neposlednom rade v zmysle smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá sa týka neprijateľných podmienok pri tých spotrebiteľských zmluvách, pri ktorých spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť ich obsah a ak neprijateľná podmienka nebola dohodnutá individuálne, teda spotrebiteľských zmlúv v užšom zmysle (článok 3 cit. smernice). Rozhodnutiu súdu vytkli, že s ich argumentmi tvrdenými na pojednávaní a v písomnom vyjadrení zo dňa 14.11.2017, v ktorom presne uviedli, ktoré účtované položky namietali a z akých dôvodov, napr. účtovanie dvojitého zmluvného úroku, neurčitost' žalobného návrhu a nárokovanej sumy, neurčitost' žaloby, z ktorej nie je zrejmé, koľko žalovaní zaplatili celkom spolu a ako žalobca vypočítal dlžnú sumu a rovnako aj zmluvný úrok vyčíslený žalobcom ku dňu 31.7.2016, ak podľa tvrdenia žalobcu úver zosplatnil dňa 31.3.2016 a zmluvný úrok vyčísliť v neprospech žalovaných až ku dňu 31.7.2016, sa nevyporiadal, a preto mali za to, že je rozhodnutie nepreskúmateľné. Zároveň boli žalovaní toho názoru, že im takým spôsobom odňal právo na spravodlivý súdny proces vzhľadom k tomu, že na tvrdené skutočnosti ako prostriedky procesnej obrany im nebolo v rozhodnutí súdu prvej inštancie náležite zodpovedané s uvedeným právnych noriem, ktorými sa súd riadil pri zaujatí svojho právneho názoru. Namietali tvrdenie súdu v bode 10 odôvodnenia, pretože vo vyjadrení zo dňa 14.11.2017 presne namietali všetky položky, ktoré boli účtované v rozpore so zákonom a s dobrými mravmi. Dvojité účtovanie úroku priamo vyplýva zo zmluvy, kde je stanovené v čl. IV bod 2.2. a bod 3.3., že splátku tvorí úrok a poistné v presne určenej výške (bod 2.2 Zmluvy) a istina, úrok a poistné v presne stanovenej výške (bod č. 3.3. Zmluvy). V porovnaní so skutočnými sumami účtovanými v neprospech žalovaných a z dôkazu predloženému žalobcom je evidentné, že okrem presne a zmluvne stanovenej výške splátky boli účtované aj zmluvné úroky (viď vyjadrenie žalovaných zo dňa 14.11.2017). Nie je teda pravdou, že žalovaní na namietané položky nepoukázali, tieto presne špecifikovali a ich nezákonnosť odôvodnili, avšak v odôvodnení rozhodnutia na to nedostali odpoveď. Žalobca tvrdil, že poskytol žalovaným stavebný úver vo výške 2.987,45 €, žalovaní však sumu v uvedenej výške neprijali a ani z doposiaľ predložených dôkazov - a to ani z výpisov predložených žalobcom, nevyplýva vyplatenie uvedenej sumy na účet žalovaných. Vo výpisoch je suma vo výške 2744 € ako poskytnutý stavebný úver zo dňa 31.12.2009. Žalobný návrh je preto neurčitý, nezrozumiteľný a nejasný a žalobca neosvedčil právny nárok žalovanej sumy a jej príslušenstva. Stavebný úver, ktorý mal byť poskytnutý žalovaným v zmysle Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere č. XXXXXXXX/XXXXXXXXX zo dňa 1207.2015 (ďalej len „Zmluva“) podľa čl. II bod 2.2. mal byť

výsledkom zúčtovania nasporenej sumy z účtu stavebného úveru (č. XXXXXXXXX) s dlžnou sumou na účte mimoriadneho medziúveru č. 14264314. Žalovaní namietali celý proces pridelenia cieľovej sumy (podmienka uplynutia minimálnej doby sporenia 49 mesiacov pre pridelenia cieľovej sumy), ktorý nebol vykonaný v zmysle uzavretej Zmluvy. Z uvedených dôvodov majú za to, že Zmluva je neplatná pre neurčitosť a nezrozumiteľnosť. Žalovaní zároveň namietali zákonnosť a správnosť účtovaných položiek na účte mimoriadneho medziúveru č. XXXXXXXXX a aj každoročný zostatok a následne dlžnú sumu na konci roka 2009, od ktorej sa mala pri zúčtovaní nasporená suma z účtu stavebného úveru č. XXXXXXXXX odpočítať. Následne nemôže byť žalobou nároková suma vypočítaná správne. Žalobca podľa žalovaných svoje tvrdenia v žalobe dostatočne nepreukázal, žalovaní žiadali ako dôkaz rozpis platieb na istinu, úroky, poplatky, prípadné poistné pre stavebný úver, ktorý žalovaným poskytol v roku 2009 a zároveň nie je jasné ako presne vypočítal dlžnú sumu a ako k jej výpočtu dospel. Vzhľadom na to, že žalobca si okrem istiny žalobou nárokuje aj úroky z omeškania je dôležité, aby tento svoj nárok aj právne odôvodnil. Z rozpisu povinných platieb rozdelených na istinu, úrok a iné poplatky je možné určiť, v akej výške mesačnej splátky boli povinní žalovaní plniť, koľko a kedy zaplatili a zároveň len z tohto dôkazu je možné určiť kedy a s akou sumou sa dostali do omeškania. Pokiaľ sa žalobca odvoláva na výšku splátky, ktorá je uvedená v Zmluve, ktorá je predmetom sporu, tak v čl. IV bod 3 Zmluvy uvedené splátky sú v inej výške ako tie, ktoré žalobca žalovaným reálne účtoval. Žalovaní namietali tieto položky, ku ktorým súd prvej inštancie v rozhodnutí nezaujal právne stanovisko: právny nárok a zákonnosť týchto položiek účtovaných žalobcom vychádzajúc z dôkazu - Výpisov úhrad za roky 2005 až 2009 k účtu č. XXXXXXXXX a k účtu č. XXXXXXXXX, poplatkov za uzavretie zmluvy č. XXXXXXXXX o výške 2250,- Sk zo dňa 29.6.2005, poplatkov za uzavretie zmluvy č. 14264314 vo výške 3000,- Sk zo dňa 15.7.2005. K týmto poplatkom žalovaní uviedli, že sú v zmysle § 52 nasl. OZ neprijateľné a slúžia len záujmom dodávateľa a zakladajú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa a to konkrétne čl. VIII bod 1 a čl. I bod 2. (poplatok za správu vkladového účtu je podmienkou poskytnutia medziúveru) a sú teda podľa nich neplatné. Poplatky za správu účtu a to za roky od 2005 do 2009 vo výške 400,- Sk len príkladom zo dňa 31.12.2005 a inak všetky poplatky za správu účtu, ktoré sa vo výpisoch nachádzajú počas doby splácania, mali žalovaní za neprijateľnú zmluvnú podmienku a vychádzajú z čl. VIII Zmluvy bod. 4, podľa ktorej je Poplatok za správu úverového účtu je zahrnutý v úverovej splátke, žalobca poplatky za správu účtu účtoval v neprospech žalovaných dvakrát v splátke a tiež aj mimo splátky. Mali za to, že úrok účtovaný za roky 2005 až 2009, vyplývajúci z výpisu účtu XXXXXXXXX príkladom suma vo výške 10691,58 Sk účtovaná dňa 31.12.2006 a rovnako všetky položky účtované titulom zmluvného úroku počas doby splácania je v rozpore so zákonom a so samotnou Zmluvou s poukazom na čl. IV bod 2.2. Zmluvy podľa ktorej úverovú splátku tvorí a) splátka úrokov z mimoriadneho medziúveru vo výške 980,- Sk a b) splátka poistného vo výške 85,- Sk a v bode 3.3. Zmluvy, kde je úrok pevne stanovenou sumou a súčasťou splátky. zmysle uvedeného žalobca nemal právny dôvod účtovať úrok vo výške 10 691,- Sk napr. za rok 2006 (a tiež tak za ostatné roky) ak zo Zmluvy vyplýva, že tento úrok bol už súčasťou splátky, ktorú žalovaní platili vo výške 1065,- Sk. Zároveň táto suma titulom úrokov (za rok 2006) nezodpovedá sume úroku vypočítanej v zmysle účastníkmi uzavretej Zmluvy a rovnako tak sumy titulom úrokov za roky 2005 až 2009. Podľa názoru žalovaných v prejednávanej veci išlo o dvojité účtovanie úrokov v neprospech žalovaných, čo je minimálne v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore so samotnou Zmluvou. K sume vo výške 85,- Sk titulom poistného, ktoré bolo účtované každý mesiac, a to od uzavretia Zmluvy počnúc prvou splátkou 08/2005 až do 31.12.2009 z účtu XXXXXXXXX, uviedli odvolatelia, že ide neprijateľnú zmluvnú podmienku z dôvodu, že bola podmienkou poskytnutia úveru a nebola individuálne vyjednaná. Žalovaní žiadali súd prvej inštancie, aby zhodnotil a posúdil zákonnosť účtovaných položiek žalobcom v ich neprospech a určil, či sú alebo nie sú v súlade s platnými právnymi predpismi. V prípade účtovania týchto položiek bez zákonného dôvodu zo strany žalobcu, by sa všetky platby žalovaných účtovali v prospech zmluvného záväzku a znížili by dlžnú sumu poskytnutého medziúveru v prospech zmluvného záväzku žalovaných a táto skutočnosť by výrazne menila výšku žalovanej sumy, vzhľadom na to, že táto suma bola základom pre výpočet výšky poskytnutého stavebného úveru. Žalovaní rovnako namietali správnosť vyčíslenia poskytnutého stavebného úveru vo výške 2744 € položka zo dňa 31.12.2009 z Výpisu z uvedeného dňa a všetky uvedené platby titulom mesačných splátok vo výške 42,36 € (t.j. 1276,13 Sk), titulom poistného vo výške 3,40 € (t.j. 102,42 Sk), ktoré boli žalovaným účtované od 1.1.2010 do poslednej platby v roku 2015. Uvedené sumy nevyplývajú zo žiadnej Zmluvy, ktorú by strany sporu uzavreli. Pokiaľ ide o sumu vo výške 2234,24 € - z Výpisu ku dňa 31.12.2009 k účtu č. XXXXXXXXX, táto bola nasporená suma z účtu stavebného sporenia a mala byť zúčtovaná v zmysle Zmluvy na účet č. XXXXXXXXX. Žalobkyňa neodpočítala nasporenú sumu vo výške 2234,24 € (zostatok ku dňu 31.12.2009) od správne vypočítaného zostatku na účte o medziúvere v zmysle Zmluvy čl. IV bod 2.3. a čl. II bod 2.2. Žalovaní

popreli poskytnutie stavebného úveru v zmysle Zmluvy vo výške 2987,45 € (90 000,- Sk) tak, ako je to uvedené v žalobe. Okrem vyššie namietaných skutočností žalovaní dali do pozornosti aj čl. IV bod 3.4. Zmluvy a maximálnu dĺžku splácania stavebného úveru v dĺžke 7 rokov. V zmysle čl. IV bod 3.1. Zmluvy je začiatkom splácania stavebného úveru mesiac nasledujúci po pridelení cieľovej sumy vo výške 150 000,- Sk (deň 22. 9.2005 a jeho koniec pripadá na 22.9.2012) a z uvedeného dôvodu z opatrnosti žalovaní vzniesli námietku premlčania žalobného nároku. S uvedeným argumentom premlčania sa súd vo svojom rozhodnutí rovnako nezaoberal a nezaujal žiadne právne stanovisko k námietke premlčania. Odvolatelia mali v splátke stavebného úveru zahrnúť istinu, úrok aj poisťné v zmysle čl. IV bod 3 a bod 3.3. Zmluvy a to znamená, že splátky v stanovenej výške 1413,- Sk mali žalovaní platiť maximálne 7 rokov. Súd prvej inštancie síce priznal spotrebiteľský charakter zmluvnému vzťahu, avšak nepodrobil tento vzťah náležitej kontrole, ktorá z ustanovení OZ vyplýva a zároveň neuviedol, prečo tak neurobil. Podľa ustanovenia § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa má každý spotrebiteľ právo na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Žalovaní žiadali súd prvej inštancie o preskúmanie zmluvy z hľadiska existencie neprijateľných zmluvných podmienok a v prípade, že také zmluvné podmienky v zmluve posúdi ako neprijateľné, aby ich za neprijateľné vyhlásil v rozsudku. S uvedenými prostriedkami procesnej obrany žalovaných sa súd vo svojom rozhodnutí nezaoberal a nevyjadril sa. Podľa žalovaných súd prvej inštancie sa mal v zmysle ustanovení § 298 ods. 1 CSP v prvom rade sa vysporiadať s prostriedkom procesnej obrany žalovaných a preskúmať zmluvné podmienky a tak mohol konať aj bez návrhu žalovaných.

6. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalovaní v podanom odvolaní zotrvávajú na procesnej obrane, v ktorej však absentujú skutkové tvrdenia ohľadom vlastného dlhu, len opakovane uvádzajú, že uzatvorená zmluva podľa ich názoru porušovala ich spotrebiteľské práva. Žiadnym spôsobom nekonkretizujú, v čom malo spočívať ich poškodenie zo strany žalobcu. Námietky žalovaných mal za absolútne neurčité, čo ide plne na ťarchu žalovaných. Nemožno prisvedčiť procesnej obrane, ktorá absolútne prenáša povinnosť skutkových tvrdení na konajúci súd. Uviedol, že predloženými výpismi z úverového účtu jednoznačne preukázal, že žalovaní poskytnutý úver čerpali. Ak popierajú túto skutočnosť, sú povinní označiť dôkazy na podporu svojich tvrdení, čo doposiaľ neurobili. Žalobca mal za to, že on spoľahlivo preukázal svoj nárok čo právneho titulu ako i výšky, a to jednak skutkovými tvrdeniami a rovnako tak predloženými listinnými dôkazmi, kým žalovaní svoje tvrdenia, ktorými rozporovali nárok žalobcu, nepodložili žiadnym relevantným dôkazom, a rovnako tak neuviedli vlastné skutkové tvrdenie o výške dlhu voči žalobcovi. Nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalovaných, že oni nie sú povinní predniesť skutkové tvrdenia, nakoľko dôkazné bremeno spočíva na žalobcovi. Zdôraznil, že samotná skutočnosť, či účastník konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho - ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti (uznesenie NS SR z 31. mája 2010, sp. zn. 6 Cdo 81/2010). Aplikované na sporové konanie o zaplatenie peňažného dlhu, ak žalobca ako veriteľ preukáže právny titul a poskytnutie peňažných prostriedkov, čo v danom prípade žalobca spoľahlivo preukázal, je potom na žalovaných ako dlžníkoch aby preukázali, že vzniknutý dlh zaplatili alebo že dlh mal byť stanovený v inej výške. Dôkazné bremeno sa v takom prípade presúva na žalovaných napriek tomu, že ide o tvrdenie žalobcu (uznesenie KS v Žiline, sp. zn. 9 Co 720/2014 zo 7.10.2014). Žalovaní preto vlastnou pasivitou nesplnili svoju povinnosť zakotvenú v čl. 8 CSP, podľa ktorej sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi. Bolo výlučne na rozhodnutí žalovaných, či a kedy sa rozhodnú pre medziúver. V prípade, že by žalovaní nepristúpili k akceptácii medziúveru, nemalo by to žiaden vplyv na ich stavebné sporenie a následné poskytnutie stavebného úveru. Podľa žalobcu je zřejmé, že žalovaní prejavili vôľu zriadiť stavebné sporenie a tiež prejavili vôľu „urýchliť“ obdobie vyžadované príslušnými právnymi predpismi na poskytnutie stavebného úveru. Žalobca opätovne poukázal na to, že podľa § 1 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu podpisu zmluvy: „Zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu.“ Zmluva o úvere je upravená v §

497 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom podľa 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka sa zmluva o úvere spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov konania, pretože sa jedná o tzv. absolútny obchod. Poukázal v tejto súvislosti na rozsudok Krajského súdu v Košiciach 2Cob/59/2016 zo dňa 27.5.2016, v zmysle ktorého sa v prípade vylúčenia zákona č. 258/2001 Z.z. spravuje uvedený úver podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Ustanovenie § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka berie na zreteľ situácie, kedy sa bez ohľadu na povahu účastníkov spravuje právny vzťah ustanoveniami obchodného zákonníka. Legislatíva o spotrebiteľských úveroch nevyklučuje aplikáciu obchodného zákonníka ako celku, len ustanovuje odklony od tohto zákona v určitých presne stanovených situáciách. Priamo z dikcie zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že tento sa nepoužije na uzatvorenú úverovú zmluvu. Aplikácia spotrebiteľského práva v situácii, keď je to priamo zákonom vylúčené, by spôsobovala praktickú nepoužiteľnosť ustanovenia o tzv. absolútnych obchodoch. Žalobca mal za to, že výklad spôsobujúci obsolentnosť právnej normy je pochybný a nie je ho možné spoľahlivo odôvodniť. Podľa § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka, sa zmluva o úvere spravuje obchodným zákonníkom bez ohľadu povahu účastníkov konania (tzv. absolútny obchod). Úverový vzťah medzi žalobcom a žalovanými sa preto spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. V zmysle Európskeho práva ochranu ako spotrebiteľ nepožíva nevyhnutne každá fyzická osoba. Skutočnosť, že v iných prípadoch by žalovaní mohli mať postavenie spotrebiteľa, nie je dôvodom, aby bol za spotrebiteľa považovaný v každom právnom vzťahu, ktorého je účastníkom. Spotrebiteľom sa môže stať len vo vzťahu ku konkrétnej zmluve, k predmetu jej plnenia, a k tomu aký majú v jej rámci pomer k dodávateľovi. Uvedené normy Európskeho práva boli prijaté i do rozhodovacej praxe slovenských súdov, keď je zrejmé, že normy na ochranu spotrebiteľa nie sú použiteľné plošne na každú fyzickú osobu, ktorá uzatvorila úverovú zmluvu s dodávateľom právnickou osobou (napr. rozsudok KS Nitra 8Co/1141/2014 zo 7.5.2015, rozsudok KS Košice 2Cob/59/2016 z 27.5.2016, rozsudok KS Košice 3Cob/149/2016 z 28.11.2016). Poukázal tiež na judikatúrou opakovane prezentovanú doktrínu, podľa ktorej nie je možné aplikáciu právnych noriem na ochranu spotrebiteľa uskutočňovať selektívne a spätne. Nie je možné dospieť k záveru, že ochrana spotrebiteľa umožňuje aplikáciu akéhokoľvek ustanovenia len s odôvodnením, že je to pre spotrebiteľa výhodnejšie. Uvedený záver by vnášal do právnych vzťahov značnú neistotu a znamenal by tiež výrazný zásah do zásady rovnosti účastníkov týchto vzťahov (NS ČR sp. zn. 32 Cdo 3337/2010, sp. zn. 32 Cdo 1592/2012, sp. zn. 33Cdo 1069/2014). Poukázal na to, že pokiaľ žalovaní žiadali vydanie bezdôvodného obohatenia, majú v celej tejto časti aktívnu legitímáciu a sú povinní uniesť v tejto časti dôkazné bremeno, pričom samo neunesenie tohto bremena má za následok zamietnutie ich návrhu na zaplatenie peňažnej sumy. Žalovaní žiadnym spôsobom nešpecifikovali na základe akých okolností žiadajú sumu 2.095,31 €, t. j. ich vyjadreniu absentuje akákoľvek kvalifikácia i kvantifikácia nároku. Žalobca preto považoval takto vznesený nárok za absolútne nepreskúmateľný a jeho zamietnutie súdom prvého stupňa bolo jediným možným spôsobom rozhodnutia o danom nároku. Konajúci súd v bode 10 rozsudku určil, že v súvislosti s námietkou premlčania má za preukázané, že žalobca určil predčasnú splatnosť ku dňu 31.3.2016 a žaloba bola doručená súdu v tom istom kalendárnom roku. Rozhodovanie o námietke premlčania sa neuvádza vo výroku rozhodnutia. Bolo preto výlučne na úvahe súdu, akým spôsobom zakomponuje toto rozhodovanie do odôvodnenia rozhodnutia. Z napadnutého rozsudku je možné jednoznačne určiť, na základe akej skutočnosti súd námietke premlčania nevyhovel. Mal za to, že jeho nárok je nesporný, preukázaný listinnými dôkazmi, súd prvej inštancie dospel ku správny skutkový a právny záverom, a preto žiadal aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

7. Žalovaní v reakcii na písomné vyjadrenie žalobcu zotrvali na skutočnostiach uvedených v odvolaní, nesúhlasili s právnymi a vecnými argumentmi žalobcu, vyjadrili názor, že súdu prvej inštancie predložili dostatok skutkových tvrdení preukazujúcich, že žaloba je nedôvodná. Nestotožnili sa s tvrdením žalobcu, že predmetná úverová zmluva sa má riadiť ustanoveniami Obchodného zákonníka, keď dlžníkmi sú spotrebiteľia. Pri vyčíslení výšky bezdôvodného obohatenia, ktorého sa domáhali vzájomnou žalobou vo výške 2.095,31 € vychádzali z rozdielu medzi splatenou časťou úveru odrátaním od istiny. Vyjadrili názor, že žalobca súdu nedostatočne preukázal svoj nárok čo do výšky ako aj nedostatkom predložených dôkazov. Žalovaní voči žalobcovi neevidujú žiadny dlh a jeho nárok považujú za neopodstatnený. Opakovane vytkli súdu, že neposúdil neprijateľnosť zmluvných podmienok spočívajúcich v účtovaní poplatkov za správu účtu, poistného, dvojitého úroku. Tieto položky, ktoré boli žalovanými hradené, menia výšku nárokovanej sumy žalobcom, ktorú žalovaní počas celého konania namietali. Výška dlžnej sumy, ktorú súd žalobcovi priznal nie je správna a nevyplýva z dôkazov, ktoré boli predložené žalobcom a nemožno ju ustáliť za správnu z dôvodu, že súd neposúdil neprijateľné zmluvné podmienky

a protizákonné účtovanie. Z uvedeného dôvodu sa súd nedostatočne vysporiadal aj s ich vzájomnou žalobou na vyplatenie bezdôvodného obohatenia.

8. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaných ako včas podané oprávnenými osobami proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

9. Žalovaní argumentujú nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku učinili predmetom odvolacieho prieskumu okrem iného správnosť procesného postupu súdu prvej inštancie z hľadiska rešpektovania ich práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

10. Už skoršia judikatúra Najvyššieho súdu SR (R111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.]. S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd SR (por. napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu SR R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v procesnej úprave, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. I naďalej teda z pohľadu odvolacích dôvodov nepreskúmateľnosť rozhodnutia predstavuje nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočniť jej procesné práva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. [z hľadiska podmienok prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f) C.s.p.; do 30.6.2016 ust. § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p.] len v celkom ojedinelých (extrémnych) prípadoch, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (por. Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Za procesnú vadu konania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p [§ 420 písm. f) C.s.p.] teda nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa (por. uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/84/2017 zo dňa 25.10.2017). Ústavný súd SR v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné a aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

11. Podľa ust. § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto zákon v citovanom ustanovení určuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Zákon vyžaduje, aby súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzil tiež, ktoré skutočnosti boli pre jeho rozhodnutie zásadné, ktoré z nich boli medzi stranami nesporné a aké skutkové závery a na podklade ktorých dôkazov urobil vo vzťahu k skutočnostiam sporným. V odôvodnení rozsudku súd ďalej vysvetlí, aké skutkové zistenie odôvodnilo aplikáciu zvolenej právnej normy, podá jej interpretáciu na konkrétne okolnosti prípadu a vyvodí z nej závery o spornom práve či povinnosti. Povinnosťou súdu je v odôvodnení sa vysporiadať tiež s rozhodujúcimi argumentmi strán; z

odôvodnenia má pritom podľa právnej praxe vyplývať dôvod, pre ktorý súd prijal či odmietol rozhodujúce argumenty, pričom len konštatovanie nesprávnosti či irelevantnosti argumentácie bez náležitého zdôvodnenia, požiadavku riadneho odôvodnenia nespĺňa. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (porovnaj *Georgiadis c/a Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c/a Francúzsko* z 19. februára 1998). Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (porovnaj uznesenie z 3.7. 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003, nález napr. I. ÚS 46/05, I. ÚS 353/06, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08).

13. Pokiaľ odôvodnenie rozhodnutia nespĺňa zákonné podmienky, dochádza k procesnej vade, ktorú ustálená súdna prax považuje za taký postup súdu, ktorým je neúspešnej strane sporu odňatá možnosť konať pred súdom [§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP - nesplnenie procesných podmienok a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces]. Nedostatočné odôvodnenie rozsudku totiž znemožňuje sporovej strane, ktorej bola rozhodnutím súdu spôsobená procesná ujma, posúdiť myšlienkový postup konajúceho súdu vo vzťahu k uplatňovanému nároku a správnosť, resp. nesprávnosť rozhodnutia, podať riadny opravný prostriedok, a teda ani sa kvalifikovane rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolanie odôvodniť, aby bola v odvolacom konaní úspešná, čo súčasne znamená odňatie možnosti sporovým stranám konať pred súdom a porušenie ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

14. V prejednávanej veci rozhodnutie súdu postráda náležitosti vyžadované zákonom - súd prvej inštancie do odôvodnenia svojho rozhodnutia len mechanicky prevzal skutočnosti uvedené v žalobe, opísal aké listinné dôkazy boli do spisu založené, popísal, čo je to neprijateľná podmienka a skonštatoval, že žaloba je dôvodná a vzájomná žaloba žalovaných je nedôvodná, lebo nebola preukázaná. Z odôvodnenia rozsudku však v ďalšom vôbec nevyplývajú a nie sú zrejme úvahy súdu, na podklade akých skutočností, akých hodnotení vykonaných dôkazov, akých logických úvah, dospel súd k právnomu záveru o dôvodnosti žaloby a nedôvodnosti vzájomnej žaloby. Súd sa vôbec nezaoberal námietkami žalovaných, tieto žiadnym spôsobom nevyhodnotil a náležite sa s nimi nevysporiadal. Odôvodneniu rozsudku chýba konkrétna, zo skutkových okolností veci vychádzajúca úvaha súdu, ktorá ho viedla k určeniu povinnosti žalovaných zaplatiť žalobcovi požadované plnenie a naopak k zamietnutiu ich vzájomnej žaloby. V odôvodnení rozsudku absentuje aj náležité právne posúdenie, keď súd prvej inštancie uviedol len, že na úverovú zmluvu sa vzťahujú všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách a to § 52 a nasl. OZ a uviedol, ako je spotrebiteľský úver definovaný v § 2 zákona č. 258/2001 Z.z. Navyše vo výroku o uložení povinnosti žalovaným chýba akákoľvek zmienka o lehote, v ktorej sú žalovaní povinní plniť žalobcovi. Podľa ust. § 232 ods. 2 až ods. 4 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Pokiaľ súd neuložil žalovaným lehotu na plnenie, rozsudok nie je vykonateľný.

15. Odvolací súd považuje za určujúce pre nachádzanie práva, že vždy je potrebné vychádzať z individuálnych rozmerov každého jednotlivého prípadu, ktoré sú založené na zistených skutkových okolnostiach. Súd prvej inštancie sa však podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci so všetkými špecifikami charakterizujúcimi daný spor nevysporiadal. Z princípu práva na spravodlivý proces vyplýva povinnosť súdu umožniť stranám sporu účinné uplatňovanie námietok a argumentov, ako i povinnosť súdu sa s týmito námietkami a argumentmi, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie presvedčivo v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať (I. ÚS 46/05, I. ÚS 353/06, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08) tak, aby odôvodnenie rozsudku malo náležitosti vyžadované ust. § 220 ods. 1 CSP. Z obsahu spisu a z odôvodnenia rozsudku je však nutné vyvodiť, že v posudzovanom prípade súd prvej inštancie sa neriadil vyššie uvedenými pravidlami, čím založil jeho nepreskúmateľnosť. Je pravdou, že v rámci odvolacieho konania účinnosťou nového procesného predpisu Civilného sporového poriadku došlo k určitému posunu v právnej úprave snahou o zrychlenie konania a snahou predísť prietahom

spočívajúcom v zrušovaní a vracaní veci na súd nižšej inštancie, pričom dôvodom zrušenia bola často nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie. Nepreskúmateľnosť rozsudku však neznamená, že nemôže byť dôvodom na zrušenie rozhodnutia. Aj pre odvolacie konanie platí, že musia byť zachované a dodržané princípy spravodlivého procesu. Ak totiž nastane situácia, že rozsudok v napadnutej časti má nedostatočné dôvody, je bez dôvodov alebo ide o dôvody chaotické, treba konštatovať, že nedostatok týchto dôvodov prináša porušenie práva na spravodlivý súdny proces, a je preto potrebné napadnutý rozsudok zrušiť. Odvolací súd totiž vzhľadom na nedostatok dôvodov nemôže posúdiť, či v tejto časti súd prvej inštancie vecne správne rozhodol.

16. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, je odvolacia námietka žalovaných, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa parametre riadneho odôvodnenia, dôvodná. Vyššie uvedený nedostatok odôvodnenia možno bezpochyby považovať za zmiernenú ojedinelú situáciu (extrém) pri odôvodňovaní rozhodnutia a nie iba nespokojnosť odvolateľky s odôvodnením rozsudku a pre tento nedostatok je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľným, čo zakladá nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej patriace procesné práva a tým dôvodnosť žalovanou uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

17. Odvolací na tomto mieste považuje za potrebné vyjadriť tiež právny názor na spôsob prípadného posudzovania spotrebiteľsky neprijateľných zmluvných podmienok v ďalšom konaní. Účelom spotrebiteľskej ochrany je eliminovať dopady nerovnovážneho postavenia spotrebiteľa oproti dodávateľovi a nie ochrana spotrebiteľa pred dôsledkami neplnenia si povinností, ktoré za spotrebiteľsky prijateľných podmienok prevzal. Preto spôsob posudzovania hmotnoprávných oprávnení a povinností spotrebiteľa, ale aj rozsah procesných ohľadov, ktorých sa spotrebiteľovi v sporovom konaní dostáva (§ 290 a nasl. CSP) má svoje limity; v žiadnom prípade neznamenajú úplné vylúčenie základných atribútov právnej istoty, a v nadväzujúcich procesných podmienkach ani kontradiktórnosti konania. Procesná ochrana spotrebiteľa musí vždy nadväzovať na podstatu spotrebiteľského hmotného práva, ktorým je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami a závadnými výrobkami. Aj v spotrebiteľských sporoch musí rozhodnutie súdu smerovať k spravodlivému a vyváženému usporiadaniu pomerov strán, tak aby sa spotrebiteľovi v okolnostiach prípadu dostalo primeranej spotrebiteľskej ochrany za súčasného rešpektovania poctivo nadobudnutých práv dodávateľa. Z tohto pohľadu je predstava žalovaných, rovnako ako aj iných spotrebiteľov v obdobnej procesnej situácii, že právo dodávateľa tu nie je alebo je oslabené alebo pred jeho výkonom mu súd poskytne ochranu len preto, že na druhej procesnej strane je spotrebiteľ, alebo preto, že v zmluve sa vyskytuje diskutabilná, možno vágna a hoc aj spotrebiteľsky objektívne neprijateľná vedľajšia podmienka, pokiaľ ostatnú časť zmluvy je možné udržať v platnosti, jednoducho neudržateľná. Odvolací súd zároveň vo vzťahu k ďalšiemu konaniu poznamenáva, že záver o neprijateľnosti zmluvnej podmienky nemôže byť vystavaný len na subjektívnom hodnotení sudcu, ale musí byť vždy preskúmateľným výsledkom vyhodnotenia rozhodujúceho spotrebiteľského kritéria, ktorým je primeraná rovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán (§ 53 ods. 1 veta prvá OZ). Nakoľko je dôvodom neprijateľnosti zmluvnej podmienky značná nerovnováha, ktorú v právnom vzťahu v neprospech spotrebiteľa zakladá, záver o neprijateľnosti zmluvnej podmienky sa nevyhnutne bez kvalifikovaného zdôvodnenia takejto nerovnováhy nezaobíde.

18. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie predovšetkým odstrániť nedostatky doterajšieho rozhodovania a vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu, príp. i s použitím ust. § 295 CSP, zabezpečiť si dostatočný skutkový podklad (zistenia) potrebný pre posúdenie obsahových náležitostí úverovej zmluvy podľa zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase jej uzavretia a z hľadiska spotrebiteľského práva a zabezpečiť si pre svoje skutkové závery dostatočný skutkový podklad procesne predpokladaným spôsobom. V tomto postupe sa najmä náležite vysporiada s listinnými dôkazmi, ktoré strany v priebehu konania už predložili, ktoré strany navrhnu v nastávajúcom priebehu konania, alebo ktoré sú pre rozhodnutie vo veci nevyhnutné a ich vykonanie je možné aj bez iniciatívy spotrebiteľa s použitím ust. § 295 CSP. Po prípadnom doplnení dokazovania súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodne s tým, že v novom rozhodnutí vezme do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo (čl. 11 ods. 4 CSP) procesne správnym postupom, pričom vo svojich úvahách pri posudzovaní veci vyjde z právneho názoru odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), vyjadreného v tomto uznesení. Nové rozhodnutie súd prvej inštancie náležite odôvodní tak, aby sa dôsledne a presvedčivo vypořiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v konaní a argumentmi sporových strán, riadne vysvetlí, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, pretože dôkazy nestačí len vykonať a

ich obsah preniesť do odôvodnenia, ale je potrebné ich náležite vyhodnotiť, posúdiť ich vierohodnosť a relevantnosť a vyvodiť z nich dielčie skutkové zistenia a potom i rozhodujúci skutkový záver. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 191 ods. 1 CSP v sebe subsumuje okrem iného aj povinnosť súdu vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy bez zreteľa na to, či potvrdzujú alebo vyvracajú tvrdenia strán sporu. Súd vo svojom novom rozhodnutí bude dbať na to, aby odôvodnenie nielen formálne spĺňalo náležitosti požadované ust. § 220 ods. 2 CSP ale aby i materiálne zodpovedalo kritériám spravodlivého odôvodnenia.

19. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie tiež o všetkých trovách, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa,

osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).